

PROMĚNA

1. Poslouchám, jaký byste chtěli svět,
sedím stranou a trochu závidím, ó...,
pokud je tady co závidět,
vám se zdá skvělý, v tom šeru ho nevidím.

2. Generační problémy nám zestárnou,
o penzi si nesměle říkají, ó...,
úlohu já nehraju pražádnou,
tak jenom upíjím a už se ani nedivím.

R: Jiní mi život mapují,
legendou je ubrus politý,
a život hluboký jak oceán,
každý na něm sám a sám.

3. Zrození potomků je jim útěchou,
ve vínku špatné svědomí, ó...,
jen aby už nebylo pod střechou,
už se jich netýká, a tak o něm nemluví.

4. Odsuzují hlavy plné nápadů,
ubližují víc než všichni ostatní, ó...,
popelník je rázem plný dohadů,
kterým jsou všichni poplatní.

R: Hlava mi klesá únavou,
možná za to ani nemohou,
že se léty takhle promění,
a tak každý vede jen tu svou,
okouzlen tou vlastní proměnou,
říká tomu umění...

H + T: František Stralczyňský

Na skleničku s Napoleonem

1. Kamelot poslední list prodává, kabáty límce zvedají.
Zbývají poslední chvílky, to jenom na mě čekají,
sotva vydechnout mě nechají.
Už se hádají o drobné, myšky před očima běhají.
To je těm holkám podobné, to je těm holkám podobné.

Ref.: Opilý tulák bere srdce do dlaní,
je natolik živé, až strach nahání,
horké a vroucí jak vlastní dech,
/: neštěstí nechodí po horách, rádo chodí po lidech :/

2. Rozhovor zakopnul o patník, kliky voní mosazí.
Být chvíli jiným pánem, to mě vždycky dorazí,
Napoleon moje kroky provází
a úplně mi rozumí, když sálem prochází,
i když pít moc neumí, i když pít moc neumí.

Ref:.....

3. Klaunům se zachtělo dramata hrát, náměty mezi námi hledají.
Žíznivým praskají žilky, to jak ten kravál dělají,
když ukončí své tažení,
dobré od zlého trhají, a pak je spolu zase ožení,
/: a léta běží vážení :/ 4x

H + T: František Stralczynský

HOROSKOP

1. Překreslil jsem z dlaně rýhy na kubistickej květ,
chci v něm najít svoje výhry a lepší svět.

R: /: Je v tom poezie žít ze dne na den,
a ve stoje se učit spát.
Ležet jako pole ladem, jako film co nejde vyvolat. :/

2. Zaskočenej na prádelní šňůře visí sebevrah,
nadávám tý hloupý noční můře, že mám v kalhotách.
Vložil jsem ten obraz jeho tváře jedný světský do karet.
Nemá prachy na hvězdáře ani předplacenej lazaret.

R: Je v tom poezie žít ze dne na den,
a ve stoje se učit spát.
Ležím jako pole ladem, jako film co nejde vyvolat.

SÓLO gtr.

3. Horoskop mám tak ze soudní síně vzadu v Ahoji.
Mám prej nosit něčí těžký břímě a to mě zahojí.
Koncem týdne přijdou další rány, z tajný schránky zmizí klíč,
o hlas přijdu křikem do membrány, ta holka bude dávno pryč.
Popíjím to čistý jenom s ledem, na tu světskou držím zlost.
Ostny růží plním jedem, tu kytku jí dám pro radost.

R: /: Je v tom poezie žít ze dne na den,
a o zítřek se trochu bát.
Trápit chvíli hladem, pak se s ní milovat. :/ - poprvé a capella, SÓLO gtr.

13. PÁTEK

1. Sedíme u rozlitého stolu nad vzduchoprázdnou lahví,
jsme douškem světobolu nahlí,
nálada se drolí, znuďená a krásná.
Letěla jsem za Tebou na rozvrzaným kole,
slova někdy drhnou jako neoraný pole.

R: Léčíme si rány na invalidním línu, stropy taky maroděj',
je třináctýho pátek, na tu story v kinu ani milenci už nechoděj',
počítáme mince, bůhvíjakej úvěr, sladký ticho kraluje,
studenej večer venku poletuje....

2. Chybí nám tak sto pět dní a dvě koruny pade,
už i v iluzích se krade,
s rozevlátým gestem vedle u stolu to slaví.
Tam na Mostě Legií, jak schody vedou k parku,
zabavím Tě magií a světly od oharků.

R:.....

3. Už máme v tom unaveným listí ušoupaný boty,
až to zrezlý ploty zjistí,
zbarví Tvoje vlasy taky, a pak se v šeru ztratí.
Pod přiopilou lucernou na co si to hrajem',
s tou tuctovou sklenicí je to hollywoodskej závěr.

R: Chodíme se líbat před vypuštěný kino, kam diváci nechoděj',
kalifornský pusu u reklamy na eskymo tomu listí nevoněj',
počítáme mince, bůhvíjakej úvěr, sladký ticho kraluje,
studenej večer s náma poletuje.....

DOTEKY

1. Snad se mě bojí, ke kouzlům utíká,
mlhu mezi nás položí, když nejde zvednout, nikdo nic neříká,
po svém si to vyložím.
Poslední tramvaj zazvoní, rozvázané na čase získá.
/: Jen jednou si to dovolím, pod okny na Tebe pískám :/
2. To už tak bývá, někdo se nakloní,
kouzla Ti chvíli nejdou, do jiných světů trochu zvědavé
myšlenky jako my vejdou.
Už je pozdě nasednout, rozmazané trochu nás houpá.
/: Jen plachý, chuti medové a mlha pomalu stoupá :/
3. Zkoušej to s kouzly dál, podívej jak jsou malí,
ti nepřející nedojdou až k nám, možná to vzkřísí váš tichý dům,
přes celý dvůr na Tebe zavolám.
Dřív než jim to dopovím, nečekané, vždyť mně se stýská.
/: Jen jednou si to dovolím, pod okny na Tebe pískám :/

H + T: František Stralczynský

KAMARÁD

1. Co komu chybí, když se něco vyplní,
poslední kapkou plná číše přetéká,
nechtěl jsi mi ublížit a říkáš: to je tím,
jak prázdné rámy padají a pláčou dojetím.

R₁: Najednou se nic nového už nepoví,
polibek byl tou ozvěnou sametový,
(h)ladí se věci, co zbyly nám tu na hraní,
vůbec jim nevěříme, proto pláčem do dlaní.

2. Co komu schází, když se utíká,
na rohu se udýchaně chvílku zastaví,
jen vzduch pálí do očí a možná je to tím,
jak prázdné rámy padají a pláčou dojetím.

R₂: Hledáme v nich bez ostychu zapomnění,
nečekaně v jedné chvíli prozrazení,
to se poví, políček byl tak akorát,
ani moc nebolel, jen si zůstal po něm stát.

3. Kdo kolik dává, když se cítíš sám,
byl tady jednou, v jedné chvíli přivolán,
sváděl všechno na druhé a podvedl je tím
a prázdné rámy padají a pláčou dojetím.

R₁+R₂.....

H: Zdeněk Hříbal +Tomáš Poláček
T: František Stralczyński

PRVNÍ DÁMA

1. Profesorka klavíru Tě romanticky vítá,
prstoklad okna do ulice má,
předtištěná slzička se mezi křížky zmítá úplně stejně jako já.

R: Mám to k Tobě namířený, co když to vezme spád,
vybavený literární předlohou,
dědičně trochu zatížený zkusím do ní dát
to, co ti starší nemohou, nemohou.

2. Teď když se zajímáš o složení prášků,
vyrábím si návyk na tabák,
jen občas přimaluju na zeď nářků nesmyslně klikyhák.

R: Úvahy jsou namydlený, jde v nich prádlo prát,
naškrobit ho tichou dohodou,
teď konečně zabydlený, dobrou noc si přát,
hned zrána čekat na novou, na novou.

3. Ty Tvoje nálady mě přes koleno lámou,
do sklenky chytám polední žár,
u klavíru dávno nejsi první dámou, tak, jak jsem si přál.

R: Už je to tak zařízený, svatí se musí smát,
vybírají milodary na novou,
křehkou píseň, co se bude na drát'áku hrát,
že to pohne zemí, oblohou, oblohou.....

H: Tomáš Poláček

T: František Stralczynský

TVÝ SMUTNÝ OČI

1. Odzvonili ticho, město chystá se krást,
z podzemní dráhy už jen medvědí past,
porodní tramvaj čeká poslední řez,
císařskej ostrov plave nahoře bez.
2. Patroly nahlásily změny pozic,
malíři opíjí se u kompozic,
velmoci hlásí rozpad kolonií,
Tvý smutný oči nikdy nepromíjí.
3. Něhy se pokácely do plechovek,
holky je kradou z nočních hotelovek,
z dlaní jsem celej večer tahal střepy,
ty prasklý džbány sotva někdo slepí.
4. Na jedno téma školních variací,
smutky ty začínají u legrací,
životy rády choděj' přes mrtvoly,
Tvý smutný oči nikdy nepovolí.
5. Války růží jako války barev,
pochod armád velkejch tučnejch larev,
za Tvými okny planou nepokoje
a je to zvláštní, že už nejsou moje.
6. Děti Tě naučily ententýky,
tak jako čert jsem vylít' z elektriky,
spálenou trávu ještě dlouho bolí,
Tvý smutný oči nikdy nedovolí.
7. Hledám Ti odstín, dva dny nevím, kde je,
svolal jsem komplet všechny čaroděje,
jak vyšli z módy, neví, co se nosí,
Tvý smutný oči nikdo neuprosí.
8. Patroly nahlásily změny pozic,
s malíři opil jsem se u kompozic,
velmoci hlásí rozpad kolonií,
Tvý smutný oči nikdy nepromíjí.....